

Štěpánka Horáková

DOKUD

Štěpánka Horáková
Dokud budu živ

budu živ

2026

Štěpánka Horáková

DOKUD *budu živ*

*Věnováno všem Wattpadákům a autorům,
kteří sbírají odvahu sdílet své příběhy se světem.
Pište dál, věřte si a nezapomínejte,
že i malé kroky vedou k velkým snům.*

Dokud budu živ

Vydal RODOKAB

588 51, Batelov

V roce 2026 jako svou 2. publikaci

V nákladu 1 500 ks

Vydání první

Text Štěpánka Horáková

Obálka – ilustrace Petr Štich

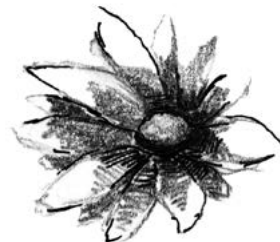
Grafické zpracování, sazba Martina Máta Nosková

Redaktor Tereza Kadečková

Redakce a korektura Dagmar Digma Čechová

Tisk CPI Moravia Books, s. r. o., Pohořelice

ISBN 978-80-909646-4-8

OBSAH

1.	9	19.	207
2.	23	20.	212
3.	43	21.	219
4.	53	22.	224
5.	61	23.	233
6.	69	24.	243
7.	77	25.	252
8.	90	26.	260
9.	98	27.	269
10.	103	28.	277
11.	112	29.	291
12.	126	30.	302
13.	139	31.	305
14.	153	32.	311
15.	168	33.	316
16.	181	Poděkování.	325
17.	187	Soutěžte	
18.	191	s Dokud budu živ!	329

1.
LUCILLA

Bylo až směšné pomyslet na to, že aby se člověk dostal do jedné z nejhonosnějších budov slavného Říma, musel spáchat zločin. Ne že by se tomu Lucilla obzvláště smála, když přecházela sem a tam po stísněném prostoru jedné z cel Mamer-tinské věznice, do které ji žalárnici uvrhli.

Stěny tu pokrýval mech a jedinou světlou stránkou celé situace byl fakt, že se tu s největší pravděpodobností nenacházely krysy, takže... ne, omyl, v rohu celý ležela podezřelá hromádka malých bobků. Bohové neznali milosrdenství.

Měla chuť něco nakopnout, jenže kromě zdí se v místnosti nacházelo jen kamenné lůžko a prázdná miska spolu s pohárem se zbytkem vody u dveří. Životadárnou tekutinu si Lucilla šetřila a vskutku neměla v plánu sama sebe zranit neuváženým kopáním do něčeho tvrdého. Nakonec si od vzteku ulevila bušením pěstmi do obrostlejší stěny a hysterickým řevem.

Měla vztek na bohy, kteří dnes nestáli na její straně, stejně jako na sebe, že se dostala do tak příšerné situace. Vždyť si to celé způsobila sama! Kdyby jen nebylo toho odporného muže! Chtě nechtě uvažovala nad tím, kdy se její osud převrátil.

Pracovala jako pomocná lazebnice v krásných nových lázních postavených konzulem Agrippou. To místo jí zařídil nevlastní otec, aby pracovala a „nemyslela na hlouposti“. Kdyby totiž následovala nejvhodnější cestu životem pro dívky jejího postavení a vdala se, musel by rodině případného manžela vyplatit věno. A do toho se mu příliš nechtělo...

Rychle zaplašila veškeré myšlenky na toho zplozence podsvětí, kterého si matka po otcově smrti vzala. Ode dne, kdy při obřadu za pronešení starých rčen spojili své ruce a životy, se stal Lucillin život nesnesitelným. Nevlastní otec se jí nemohl legálně zbavit, neboť byla svobodnou dívkou, nikoliv otrokyní, takže k ní měl závazky. Její svatbu ale odsouval tak dlouho, až minula společensky přijatelnou věkovou hranici osmnácti let. Nyní byla dokonce ještě o čtyři léta starší, takže už o ni nejevil zájem vůbec nikdo.

„Jsi stará a bezcenná!“ křičival na ni otčím, jako by to snad byla její vina, že pro ni nikoho vhodného nenašel. Matka se v tu dobu zavírala do své komnaty a hrávala na lyru, aby manželovo spílání přehlušila. Svět patřil mužům a ženy cudně

klopily hlavu. A tak Lucilla pomáhala v lázních a svůj plat odevzdávala nevlastnímu otci jako příspěvek za to, že ji živil a poskytoval jí střechu nad hlavou. O štěstí z vlastního domova, smíchu svých dětí, drobných úsměvech na tváři manžela, když by na ni pohlédl, o tom všem mohla jen snít. A taky že snila, když ležela pod tenkou příkrývkou a snažila se samu sebe přesvědčit, že se manželství přeceňuje. Stačilo pohlédnout na matku. A ona mohla dopadnout stejně. Pod nadvládou někoho, kdo nasliboval donést samotné slunce z oblohy, ale přitáhl jen dešťové mraky.

Samotná se cítila lépe. Chtěla tomu věřit, opravdu. I když přes slzy v temnotě noci neviděla a polykání se zdálo nemožné, opakovala si to stále dokola. Naděje na lásku? Čirá hloupost.

Když dnes střechy ozářily první paprsky, vypadalo to, že nastane den jako každý jiný. Jak moc se mylila...

„Krásný den rovnodennosti,“ pozdravila ji ráno její nejbližší přítelkyně Cornelia škádlivě, jakmile se sešly u bazénu se studenou vodou. Polévaly zde záda a vlasy hostům lázní. „Dnes přímo záříš! Toužíš snad večer zajít do chrámu bohyně Vesty a požádat ji o brzké vdavky?“

Jak kruté bylo si takto tropit žerty, ale Lucilla to nebrala zle. Vždyť ani Cornelií její rodina zatím neprovdala, ačkoliv byla ještě o jedno léto starší. Většina dívek v lázních k sobě měla blízko, držely při sobě.

Prošly společně okolo kamenných lavic sloužících k odpočinku, na nichž se se zavřenýma očima povalovali dva starší hosté. Malé bazénky nabízely střídání teplé a ledové lázně, z vedlejší místnosti sem doléhal pronikavý pach olejů a vonných bylin. Mramorová podlaha se leskla pod svitem olejových lamp a barevné kachličky na stěnách skládaly obrazce mořských tvorů, vinic a drobných geometrických vzorů. Vysoký klenutý strop odrážel ozvěnu hlasů i šplouchání vody, které se mísilo s jemným sykotem páry z nedalekých saun. Všude vládl klid, přerušovaný jen občasným smíchem a cákáním vody.

Lucilla se smíchem zavrtěla hlavou. „Mně by nepomohlo, ani kdybych jí předložila živou obětinu.“

„Nikdy nevíš. Takové ovčí bečení obměkčí srdce nejedné bohyně.“

„S mým štěstím by mě zaslechl leda tak Bakchus v celé své opilé nádheře.“

Bývaly by si povídaly déle, kdyby do sálu nezačali proudit hosté. Tuto část lázní navštěvovali pouze muži. Hlasitě si povídali, hýkali smíchy a dýchali otevřenými ústy, když vyhrátí z horké páry sešli po nízkých schůdcích do ledového bazénu.

Lucilla rychle použila pro zkrocení svých tmavých kudrnatých vlasů měděnou sponu, aby jí prameny nepadaly do očí. Byl to nejkrásnější šperk, který vlastnila. Tělo sponky tvořily tenké, ručně

tvarované drátky stočené do drobných spirál a oblouků, jež se proplétaly v ornament připomínající rozvité květy. Držela perfektně. Nakadeřené vlasy vyčesané do vysokých účesů byly právě v módě, obdivovali je jak hosté, tak ostatní lazebnice. Ona si do nich na rozdíl od svých přítelkyň nepřidávala světlé přičesky. Nerozuměla tomu, proč by měla předstírat, že má vlasy jako germanka, stejně by jí to nikdo nevěřil.

Hostů dnes přišlo pozehaně, celý Řím chtěl být ve svátek rovnodennosti čistý. Na večer se v ulicích města plánovala slavnost a konzulové ve svých domech chystali orgie, aby se všichni dosyta najedli a pobavili před příchodem zimy.

Když se to stalo, byla příliš zabraná do mletí vonných bylin do oleje u přípravného stolu v rohu místnosti. Ani si nevšimla, že se k ní zezadu přiblížil. Až dotek na holé paži jí zmrazil krev v žilách. Jeho nakyslý dech jí ovanul ucho. „Věnuj mi svou přízeň a ulehni se mnou. Zahrnu tě drahými dary. K příjemným dívkám jsem více než štědrý.“

Stálo jí hodně sil neucuknout. Pootočila hlavu. Muž, který se na ni lepil, byl otlýl, a ačkoliv se nacházeli v blízkosti studené lázně, na čele se mu perlil pot.

„Jsem čistá pro svého budoucího manžela,“ bránila se přiškrčeně. Lhala, její nevinnost zmizela v nenávratnu už dávno s hezkým sluhou z domu obchodníka se sukнем. Bylo nepravděpodobné, že by na její neposkvrněnosti případný manžel trval,

pokud by se nějakým zázrakem objevil. Řím nepatřil k přísným místům, ne v tomto ohledu, nicméně ulehnout s proplešatělým hostem, který se k ní tiskl tak, až na boku cítila jeho mužství, se jí z celé duše přičilo.

Muž nadzvedl obočí a lascivně se ušklíbl stylem, který světu odhalil jeho zkažené zuby. „Tomu by mohl věřit jen slepý, ale znám i jiné způsoby. Ty s tvojí čistotou udělají pramálo a mě hodně potěší.“

Její jindy mírné tmavé oči žhnuly potlačovanou zlobou. „Má odpověď zůstává neměnná.“

Nespokojeně mlaskl a stiskl jí pravé nadloktí tak silně, že bylo jisté, že se její jemná kůže zbaví do modra. Vyjekla, čímž k nim přitáhla pozornost nejbližších hostů. Začali se otáčet a mumlat si mezi sebou. „Měla bys vědět, kde je tvé místo,“ zavrčel. „Nevíš, kdo já jsem? Kdyby ano, už bys padla na kolena svlečená, aby ses mi zavděčila, ty jedna –“

„Prosím za prominutí,“ přerušila jej Cornelia tlumeným, ale pevným hlasem. Tyčila se nad nimi, využívajíc své na ženu obzvláště vysoké postavy. Hosté směli dát lazebnicím nabídku, ale v případě jejího odmítnutí na ni neměli právo sáhnout. Muž však svou ruku z Lucilly nestáhl. „Snad byste raději využil relaxační prostor našich lázní? Tam byste našel vše, po čem vaše srdce touží. Jistě jste například slyšel o krásné Julii? Pokochat se jejími půvaby je prý jako jíst božskou ambrosii.“

Thlustý host na chvíli zaváhal, ale pak Lucilla hrubě otočil, zhodnotil dlouhým pohledem od

hlavy přes velmi ženská ňadra a úzký pas až k sandálům a přitáhl si ji ještě blíže k sobě. „Nic takového! Já vždy dostanu to, co chci!“

Vše, co se poté událo, se seběhlo nadpozemskou rychlostí. V jednu chvíli se ji muž pokusil odtáhnout od pracovního stolu, ve druhé se v ní nahromadil příšerný vztek a zoufalství z toho, jak bezmocná se cítila. V dalším momentu vykopla nohu a udeřila nafoukance do holeně. Muž bolestně zavyl, pustil dívčinu ruku a pokusil se udržet na jedné tlusté noze, aby se chytil za bolavé místo. Stabilita jej však zradila. Noha jej neudržela, zavravoral a přepadl přes okraj bazénku do ledové vody. Obrovské šplouchnutí zasáhlo nejbližší pozorovatele dění. Cornelia vedle ní jen zalapala po dechu.

Lucilla jako v mrákotách vnímala mužův řev i jeho osobní strážce, které ji popadly a vlekly pryč z lázní jako nějakou trestankyni. Nestačila ani říct jediné slovo Cornelií, která ji tělem i duší bránila. Vše ztroskotalo.

Ukázalo se, že tlustý host byl bratrancem samotného císaře Augusta. A tak se dostala do podzemní kobky Mamertinského vězení.

Dveře tu vytesali do zdi tak malé, že se při příchodu musela sehnout i ona. Protože se nacházeli pod zemí, vězení osvětlovala jen zapálená pochodň na chodbě, kterou sem před časem donesli spolu s ječnou kaší a pohárem vody k večeři. Ano, nacházeli. Nebyla totiž jediným dočasným obyva-
telem tohoto nehostinného místa.

„Pořád ještě zuříš, květinko?“ ozvalo se skrze úzký otvor sloužící strážím ke kontrole vězňů. Hlas se linul z vedlejší cely, té blíže ke schodišti.

Se zoufalým výdechem si složila hlavu do dlaní. Marcus Pompeius Paullus, jak sám sebe představil, jakmile ji tu stráže zamkly, byl tím nejpovídanějším stvořením, jakému bohové kdy vdechli život.

„Nemá to cenu, to tě odtud stejně nedostane.“

„To možná ne, ale třeba se budu cítit lépe!“ Nesnažila se na neznámého působit jako vychovaná dívka, takové do věznic nezavírali.

„Jen se nezlob! Tvoje krása se jistě vyrovná i samotný Venuši, když tě nenechali rovnou zpráskat, ale jenom hodili do týhle luxusní kobky.“

Naštěstí ten drzoun neviděl, jak se kvůli jeho pokloně začervenala. Netoužila si povídat, ale nic lepšího než úmorné čekání na práci stejně neměla. „V čem je to lepší? Zpráskají mě později.“

„O tom pochybuju.“

„Proč?“ štěkla. Co věděl a ona ne?

„Slyšel jsem, proč jsi tady. Jestli se kvůli tobě tolik namáhali, pak tě pravděpodobně předvedou před císaře a ten tě potrestá sám podle svého rozmaru.“ Slyšela dopadání sandálů na špinavou zem, jak přecházel ode zdi ke zdi. „Vsadil bych svůj bezcenný život na to, že to bude náramně příjemnej trest, na rozdíl od toho myho.“

Zachvěla se představou být po vůli neznámému muži, který měl v rukách její osud. V krku se jí nahromadila žluč nad nespravedlností tohoto

světa. Žena musela poslechnout, když muž promluvil. To, že tak dnes neučinila, byl důvod, proč se dostala do temné kobky. Objala rukama své tělo, aby zastavila třas. „Za co sem zavřeli tebe?“

Posadila se na kamenné lůžko, které ji však svým chladem rozklepalo ještě více, takže se opět rozešla po stísněném prostoru cely.

Lem její krásné, červeno-šedé pally, kterou jako svobodná občanka směla nosit přes tuniku, byl znečištěný od prachu a hlíny. Ačkoliv se pokusila nařasený plášť očistit, přlíš se to nezdařilo. Látka zůstávala skvrnitá.

„Raději ti to neřeknu, mohla bys hrůzou zkamenět a to by byla určitě náramná škoda.“

Z tónu těch slov poznala, že by rád mluvil dál, ale chtěl se nechat přemlouvat. Pohledem zavadila o strop. Proč museli dát bohové mužům tolik ješitnosti? „Pokud zkamením, alespoň jim to tu trochu vyzdobím.“

Od srdce se zasmál. Až nepatřičně krásný zvuk pro takovéto místo. „Nějaká pěkná socha by se jim tu hodila. Tak já ti to teda prozradím, když tak žadoníš. Kradl jsem v domě jednoho soudce.“

Sama pro sebe se zamračila. „Proč tedy nejsi o patro níže? Tam zavírají ty, kteří se provinili těžkými zločiny, jako je krádež.“

„Protože mě u toho nechytli. Jenom se domnívaj – pravdivě –, že jsem za tím já. Dolů mě můžou strčit až po zítřejším soudu, na kterej mám právo.“

„Bojíš se svého trestu?“

„Tohle tě zajímá?“ uchechtl se. „Nechceš vědět, proč jsem to udělal? Jestli jsem se nesnažil nakrmit pět hladovejch dětí, který mám se svojí ženou v domku kousek od Říma?“

To ji z nějakého důvodu nenapadlo. „Máš?“

„Pche, ženu zcela určitě ne a u dětí člověk nikdy neví. Ten chlap má zkrátka až moc zlata. Báł jsem se, že mu to stoupne do hlavy, tak jsem ho chtěl uchránit proti zlobě samotného Pluta.“

„Bůh podsvětí ti jednou jistě poděkuje, že jsi ho té námahy ušetřil.“

„Mluvíš jinak než ostatní ženský. Je to tebou, nebo tím vězením?“ V hlase mu zazníval úsměv.

„Na takovémto místě není těžké vyniknout.“

„Pravda,“ připustil.

Zůstala stát u dveří, ruce překřížené na prsou. „Vsadím se, že strach na rozdíl od manželky máš.“

Ticho. Jak podivné u někoho jako Marcus. Zнала ho sotva pár hodin, ale pochytil, že zavřít pusu mu šlo asi tak dobře jako včelaři vyrábět nádoby, by zvládl i slabomyslný.

„Jestli zjistěj, kdo jsem, skončím jako ona.“

„Ona?“

Neodpovídal. Skoro jako kdyby mu uniklo něco, co nechtěl sdílet. Do té doby se snažil svým humorem uvolnit napětí, které oba cítili, ale teď narazili na těžkou překážku.

„Nemusíš mi nic říkat, pokud nechceš.“ Pokusila se do svého hlasu vložit tolik měkkosti a upřímnosti, kolik si situace žádala.

Z druhé strany stěny se k ní doneslo něco mezi odfrknutím a ušklíbnutím. „Ať mě Kerberos sežvejká, vždyť už je to jedno. Dostat se odsud je stejně nemožný.“

Nechtěla mu dávat za pravdu, ale když pohlédla na pevné dveře a do skály vykotlanou celu, nemohla nesouhlasit.

„Matku... Loni ji popravili pro čarodějnictví.“

Možná ji měl zarazit jeho napjatý tón, aby si uvědomila váhu takového sdělení, ale místo toho vyhrkla: „Tvoje matka ovládala magické síly?!“

„To bys chtěla vědět, hm?“

Existenci magie nešlo popírat. Léčila, omlazovala pole, mírnila deště. Ale pouze kněžky se o ní směly učit a používat ji při rituálech. Pokud by se nepovolaným vymkla kouzla z rukou... O něčem takovém se šeptalo jen za zavřenými dveřmi. Pokud někdo našel důkazy, že Marcusova matka praktikovala magii, pak jí žádný obhájce nemohl pomoci. Za to se udělovaly jen ty nejbrutálnější tresty.

Zachvěla se. „Mít strach z poprav je lidské. Za to tě nikdo nemůže soudit. Já určitě ne.“

Tichouneké zasmání. Takové, co nemělo být slyšeno.

Představovala si, jak vypadá. Zloději se museli pohybovat tiše, mrštně. Určitě váhou nedosahoval ani z poloviny toho ubožáka, co si chtěl vynutit její náklonnost. Tmavé vlasy jako většina místních, hezký úsměv hodící se k jeho ostrému jazyku.

„Manžel by tě mohl vykoupit, víš to? Když sežene dost, může císaře požádat o odpuštění.“

To mohl i její nevlastní otec, ale kde nic, tu nic. Jaké to překvapení! „To by nejdřív musel nějaký existovat.“

„Cože? Nezníš jako čerstvě padlej sních.“

Už ho málem chtěla škrtnout ze svého seznamu mamlasů, kterým by ráda zakroutila krkem, ale ne, zůstával tam.

„Toho jsem si plně vědoma,“ procedila skrze zaťaté zuby. Příliš citlivé téma.

„Kvůli škaredce by se žádný senátor nerozčiloval. Čím to, že tě neprovdali? Nápadníci tě slyšeli mluvit?“

Konec, síly ji opustily. Se zády přitisknutými ke stěně se svezla na zem. Možná když před soudcem poklekne dostatečně umolovaná, bude se jí ten oplzlý hrubián příliš štítit na to, aby vyžadoval naplnění svých tužeb.

„Otec tvrdí, že nemá na věno. A nuznou žebrotu nikdo nechce.“

„Ale ty bys manžela chtěla.“ To nebyla otázka.

„Na tom teď už pramálo záleží.“

Na jeho odpověď nedošlo, jejich rozhovor přerušil šramot na schodech. Lucillino srdce vynechalo jeden úder. Přichází snad pro ni? Předvolal ji císař, aby odčinila své chování, jak Marcus tvrdil?

Silnější světlo pochodně ozářilo chodbu. Nepřišla stráž, ale ta nejneočekávanější osoba pod sluncem – Cornelia. Její vyděšenou tvář částečně halila kápě, přesto byla svou výškou k poznání.

Lucilla se přitiskla k vytesanému otvoru, aby lépe viděla. „Cornelie! Co tady děláš?“

Druhá lazebnice zasunula pochodeň do kovového držáku, načež z malého měšce na pásku okolo boků vytáhla klíče. Začala jeden po druhém spěšně zkoušet v zámku její cely. „Pššt! Buď potichu, musíme rychle odtud. Julia nahoře obluzuje strážného. Máš štěstí, už nějakou dobu je do ní zahleděný. Sebrala mu klíče a podstrčila mi je, abych tě dostala ven.“

Lucille přeběhl mráz po zádech. „A-ale vždyť ho za to popraví!“

„Lepší jeho než tebe!“ Cornelia konečně našla správný klíč, otočila jím a prudce rozrazila dveře. Kov hlasitě zaskřípěl, až se obě dívky přikrčily. Drahnou chvíli poslouchaly, jestli nejsou prozrazeny, ale nic se nestalo. Vězení bylo tiché, jen ze spodního patra se ozývalo slabé úpění jakéhosi vězně. Vyšší z dívek škulba hlavou k východu. „Tak honem! Nemáme moc času, musíš využít náskok, než po tobě začnou pátrat.“

Lucilla netoužila po ničem jiném než se vyhnout císařově trestu, ale tohle se zdálo být přespříliš šílené. Její přítelkyně kvůli ní riskovaly své životy. „Ale co ty? A Julie?“

Cornelia ji hrubě popadla za předek pally a vytáhla ven z cely. „Nebud' hloupá a pojď! Slyšela jsem ten kus koňského lejna z lázní, jak se všem chlubí, že tě nechá předhodit jako hlavní chod na císařských orgiích.“

Mladé lazebnici se zamotala hlava. Roztřeseně přikývla a prudce svou přítelkyni objala okolo pasu. „Běž napřed, ať tě tu se mnou nikdo nevidí!“

Cornelia ji pevně stiskla nazpátek. Obě věděly, že už se nikdy neshledají. „Nechť tě bohové ochraňují!“ Políbila ji do vlasů a stejně rychle, jako se zjevila, zmizela. Její kroky brzy utichly.

Lucilla ji chtěla následovat po schodech vzhůru, když se za ní ozvalo: „Hej, holubice, a co já?“

Zastavila se s nohou na prvním schodu. Všechno v ní křičelo, že musí utíkat a nezdržovat se, jenže ten muž viděl, kdo jí pomohl ven. Mohl by mluvit...

„Ale no tak!“ pokračoval Marcus. Viděla teď skrze díru ve zdi jedno jeho tmavé oko a čupřinu zaprášených vlasů. „Pusť mě ven a já ti za to slibuju ochranu! Takovou, co zajistí, že se ti nic nestane! Přísahám!“

Jen hloupé řeči zloděje, které nic neznamenaly, přesto se otočila a se šeptanými slovy, jaká bylo možno zaslechnout snad jen v ubikacích otroků, vytáhla klíče ze zámku u své cely, aby našla ten správný. Měla pocit, že to trvá věčně, ale nakonec se ozvalo vytoužené cvaknutí. Zvuk svobody.

2. LUCILLA

Ven se proplížili překvapivě snadno. Nepotkali žádné strážné, dokonce ani v prvním patře, když míjeli vstup k dalším celám. Kamenné chodby jednou za čas osvětlovala osamělá pochodeň. V přízemí oba našlapovali opatrně především okolo strážnice, odkud se ozývaly nezaměnitelné zvuky touhy. Pak už jen odsunuli dřevěnou závoru na dveřích a vyšli do ohlušujícího veselí.

Náhle bylo jasné, proč nepotkali žádné strážné. Většina z nich dohlížela na noční oslavy Alban Elved – podzimní rovnodennosti, případně se jich přímo účastnila. Lidé proudili dlážděnými ulicemi, rozhazovali květiny a zpívali na počest bohů, aby si je před zimou usmířili.

Marcus ji chytil za ruku a nechal se spolu s ní strhnout davem mířícím na Forum Romanum. Náměstím proudily davy lidí, takže byl leckdy problém udržet směr, kterým se někdo chtěl vydat. Marcus se však mezi dalšími svobodnými Římany